

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Једном приликом Господ Христос је рекао Марти, сестри Лазаревој: „Марта, Марта, трудиш се и бринеш се много а само је једно потребно. “Шта је то једно што је једино потребно? То је показала Мартина сестра Марија када је села крај ногу Исусових и слушала Његову Божанску науку, Његове речи. Дакле, Господ је то прогласио као једину потребу у животу. А људи су то чули и заборавили, па су много што-шта прогласили за оно што је потребно и најпотребније. Хиљаде и хиљаде ствари, сваки је према својој мисли и својој потреби истакао нешто што је њему једино на потребну, што је прво на потребу, што има важност за њега и његов живот. Међутим, та истина Господа Христа, та реч коју је рекао остаје да важи и до дана данашњега. Чули смо у данашњем Светом Јеванђељу да то што једино на потребу човеку јесте у ствари вера у Господа Исуса Христа. Ко има веру у Господа Христа, праву истиниту веру, он има све. Ко нема ту веру, он може да стекне и цео свет, читаву васиону да буде његова, он нема ништа. Јер све је друго ван Господа Христа - ништа. Све је друго пролазно, све је друго пропадљиво и привремено. Једино Господ Христос и вера у Њега је оно што је људима потребно за живот овде на земљи и за Живот Вечни на небу у Царству Христовоме.

Чули сте данашње Свето Јеванђеље када је Господ, проповедајући и идући од места до места, дошао у Капернаум. Тамо је пред Њега изашао један капетан, римски капетан, значи незнабожац, значи није од племена јеврејскога био, него странац и незнабожац до тада. Зашто је дошао пред Господа Христа? Да потражи исцељење своје слуги. „Слуга мој лежи доле болестан и мучи се много.“ Тај капетан тиме је показао да има срце, да има милосрђа у њему јер није дошао да моли ни за сина, ни за кћер, ни за себе него за слугу који му је био мио и драг али се разболео. И шта он каже Господу? Само Га обавештава: „Слуга мој лежи дома и мучи се веома.“ И ништа не говори даље, ништа не тражи од Господа Христа, ни да дође да га исцели, ни да каже неку реч. Једноставно, он је имао такву веру да је довољно само да обавести Христа о томе, иако Христос све зна као Бог али хоће да чује и од нас наше признање наше борбе. Дакле, када он то рече и без његове молбе икакве Господ рече њему: „Ја ћу доћи и исцелићу га.“ И тада, тада се пројављује она права дубинска вера тога капетана. Рекао је: „Господе, ја нисам достојан да уђеш под кров дома мога, него само реци једну реч и оздравиће слуга мој.“ Он је веровао да је Господ Христос господар над животом, над смрћу, над свим болеснима и над здравима јер каже: „И ја сам капетан и имам војнике под собом, па каже једноме - иди тамо, он иде, другоме - иди тамо, он иде, слуги своје кажем то да учини и он учини. Тако и ти, Господе, реци само једну реч и оздравиће слуга мој.“ Господ видећи веру његову задиви се и рече: „Такве вере ни у Израилу не нађох.“

Као та вера што је била тог незнабожца, није постојала ни у јеврејском народу. Сви који су тражили помоћ од Господа Христа, тражили су или да дође, метне руку своју на болесника, или да се помоли за њега, или да помаже очи његове да би прогледао и све, а овај капетан ништа не тражи. Само, ето, каже: „Реци реч своју и оздравиће слуга мој.“ И Господ му рече једну реч коју је рекао њему, али важи за све нас: „Како си веровао нека ти буде.“ Ето, потврде његове вере, јер оздрави слуга његов од онога часа. Значи да је вера капетана била исправна, да је била јака, да је била чиста. Зато је његова вера, у ствари, подигла његовога слугу и излечила га. *Како си веровао тако нека ти буде.*

То Господ свима нама често говори у нашем животу. Дођу искушења, дођу невоље, дођу муке. Ми би да се ослободимо тога, али не обраћамо се са таквом вером Господу, него просто износимо своје захтеве: да ми буде дете здраво, да ми буде стока добро, да ми буде ово, да ми буде оно, али ту се пројављује вера наша. И зато, често пута, на наше молбе нема одговора, нема жељеног одговора, оног кога ми очекујемо да нам се то деси. А када бисмо ми пришли са вером капетана и само обавестили Господа, верујући да Он зна шта је најпотребније, шта треба да учини и шта ће учинити, то би било довољно. Онда би и за нас важила та реч Његова: *Како си веровао нека ти тако буде*. Та реч, та вера, браћо и сестре, лек је од свих невоља, од свих грехова, од свих страсти, лек од саме смрти. „Јер ко верује у мене, ако и умре живеће“, рекао је Господ.

Нека би Господ и нама, данашњим хришћанима, даровао ове вере тог капетана, да и ми са том вером идемо кроз свој живот, да живимо по заповестима Божијим и да све своје бриге пренесемо на Господа, јер се Он брине за нас и да Му све ове невоље кажемо и обавестимо Га у нашим молитвама, а Он зна шта ће учинити. Али ту веру, браћо и сестре, треба да чувамо и сачувамо онакву какву нам је Он предао чисту, неупрљану, неизмењену, неискварену, као што су држали свети апостоли, свето оци и нама предали преко нашега Светога Саве и осталих светитеља из рода нашега, да и ми у тој вери живимо и децу нашу томе васпитавамо. Јер само та вера може нам бити нада и гаранција да ћемо, када пођемо одавде, да ћемо се ми наћи у Царству Христовоме Бога нашега, тамо где сви праведници блаженствују и да тамо са свима светима и ми слаavimo Чудесног Господа Христа са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност. Амин!